

METODICKÝ MATERIÁL: Učíme se příběhem

MET05_P_01_Texty

Níže naleznete texty, které se váží k příběhu a které budete třídit čist. Tyto texty prosím předem rozstříhejte a předávejte je žákovi se sluchovým postižením postupně, abyste nechtěně nezradili rozuzlení a tím jste ho nepřipravili o veškerý zážitek.

AKTIVITA 3 – KOUZELNÁ HŮLKA

Na palubě jsou upevněny záchranné čluny a kapitánskému můstku nechybí obrovské kormidlo. Fouká vítr a dřevěný škuner se kymácí v přístavu. Je dřevěný, jeho prkenná podlaha je ještě mokrá, jak ji plavčík drhnul celé odpoledne. V podpalubí se nachází kajuty, každá je vybavena palandami a malým kulatým okénkem. Chlapci mají jednu společnou velkou kajutu, kapitán má místnost jen pro sebe a zbytek posádky je rozdělen do dvou kajut na konci chodby. Každý se teď projděte po škuneru a prozkoumejte každé místo, které je něčím zajímavé...

AKTIVITA 6 – POSUN V ČASE A ČETBA

Vzduch byl zbavený mlhy a umožňoval teď výhled daleko od škuneru. Mraky se hnaly s rychlostí stále stejnou, bouře neztratila nic ze své prudkosti. Ale zdálo se, že bičuje tyto neznámé končiny Tichého oceánu už posledními silami. Bylo v to nutno doufat, protože situace byla stejně nebezpečná jako v noci, kdy se Chrt rval s bouří na širém moři. Vlny se teď vrhaly na loď přes pažení a pokrývaly palubu pěnou. Děti, jediní členové posádky, už ztrácely naději. Nárazy vln byly tím prudší, že se škuner nemohl hýbat. Brian a Gordon sestoupili do podpalubí a uklidnili, jak mohli, malé kamarády – především ty nejmenší. „Nebojte se!“ opakoval stále Briant. „Jachta je pevná...! Břeh není daleko...! Počkejme a snažme se pak dosáhnout země!“ „A na co čekat?“ ptal se Doniphan. „Ano, na co čekat?“ dodal jiný, asi třináctiletý chlapec jménem Wilcox. „Doniphan má pravdu... Na co čekat?“ „Moře je ještě příliš rozbouřené, rozbito by náš škuner o skály!“ řekl Briant. „A co když se jachta rozpadne?“ zvolal třetí chlapec, Webb, stejně starý jako Wilcox. „Myslím, že toho se bát nemusíme,“ odporoval Briant. „Aspoň za odlivu. Až moře opadne, snad se nám už podaří zachránit.“

AKTIVITA 9 – „CO SE DOOPRAVDY STALO?“

Den odjezdu byl stanoven na 15. února a Chrt kotvil na konci obchodního mola. Posádka nebyla ještě na palubě, když 14. února večer přišli na palubu malí cestující. Kapitán Garnett měl přijít až ke zdvižení kotvy. Gordona a jeho kamarády uvítali jen palubní mistr a plavčík.

Mužstvo šlo ještě vyprázdnit poslední láhev whisky. Když už chlapci spali, odešel i palubní mistr za posádkou do přístavního hostince a zdržel se tam nezodpovědně až do pozdních nočních hodin. Plavčík se uložil v kajutě mužstva a usnul. Co se potom stalo? To se pravděpodobně už nikdo nedoví. Je jen jisté, že kotvu jachty někdo zdvihl, buď z neopatrnosti, nebo ze zlé vůle. Na palubě to nikdo nezpozoroval. Loď stržená odlivem odplula na širé moře a nesla se po vzdutém oceánu pryč...

AKTIVITA 11 – ZÁCHRANA – ČETBA

Náhle se asi tři sta metrů za lodí zvedla pěnivá vlna. Byla to přílivová vlna vysoká přes sedm metrů. Přihřítla se se zuřivostí bouře, pokryla skaliska, zvedla Chrtu a přenesla jej přes skaliska, aniž se jich loď kýlem dotkla.

V necelé minutě byl Chrt zanesen vířící vodou až na písečný pruh břehu, dvě stě kroků před první stromy lesa sestupujícího k moři. Tam zůstal nehybně ležet na pevné zemi, zatímco voda ustupovala zpět nechávajíc škuner na suchu.

AKTIVITA 15 – ČETBA

„Podívejte se na Fana!“ upozornil Service. „Něco cítí!“ dodal Doniphan a vykročil za psem. Fan se právě zastavil se zdviženou tlapou a s napřímeným čenichem. Pak se prudce rozběhl ke skupině stromů pod srázem blízko jezera. Briant s kamarády šli za ním. Po chvíli se zastavili před starým bukem, v jehož kůře byla vyryta písmena a letopočet v tomto uspořádání:

F B

1807

Briant, Doniphan, Wilcox a Service zůstali němě a nehybně stát před nápisem. Fan se vrátil po své stopě a zmizel za ohbím výběžku. „Sem, Fane, sem!“ volal za ním Briant. Pes se však nevrátil. Ozvalo se jen jeho krátké zaštěknutí. „Pozor!“ varoval Briant. „Nechod'me od sebe a bud'me opatrní.“ Když Briant křoví odhrnul, spatřil za ním úzký otvor. „Že by tu byla jeskyně?“ zvolal couvaje zpět. „To je možné,“ šeptal Doniphan. „Ale co je v ní?“ „To uvidíme!“ odpověděl Briant. A počal sekerou odstraňovat větve, které otvor zakrývaly. Ať však zbystřovali sluch, jak chtěli, nezaslechl nikdo zevnitř žádný podezřelý zvuk. Service se už chystal vniknout do uvolněného vchodu, ale Briant ho zadržel. „Počkejme napřed, co udělá Fan!“ Pes stále tlumeně štěkal a nedal se uklidnit. Ale kdyby byla v jeskyni živá bytost, byla by už dávno vyšla! Co když je však vzduch v jeskyni otráven? Briant hodil do otvoru hrst zapálené trávy. Ta po dopadu na zem rychle hořela. Dokazovalo to, že je tam vzduch dýchatelný. „Vlezeme tam?“ zeptal se Wilcox.

AKTIVITA 19 – CO CHLAPCI V JESKYNI OBJEVILI? – ČETBA

Při svém ústí byl otvor půldruhého metru vysoký a přes půl metru široký. Pak se rychle rozšiřoval a měnil se v dutinu přes tři metry vysokou a dvakrát tak širokou. Půda v ní byla pokryta jemným suchým pískem. Když Wilcox vstoupil dovnitř, narazil na dřevěnou policičku, na níž leželo několik domácích nástrojů, kameninový džbán, široké lastury sloužící zjevně jako talíře, nůž se zubatým a zrezivělým ostřím, dva nebo tři rybářské háčky a plechová mísa, prázdná stejně jako džbán. U protější stěny stála truhla z hrubě opracovaných prken. Byly v ní cáry šatů. V pozadí stálo bídné lože pokryté rozedranou vlněnou pokrývkou. U čela postele ležela na lavici druhá mísa a dřevěný svícen. Lože bylo prázdné. Pak vyšli chlapci zase ven k Fanovi, protože pes nepřestával žalostně štěkat. Sestoupili o dvacet kroků k řece a prudce se zarazili. Hrůza je vbila do země. Tady, mezi kořeny buku, ležely zbytky lidské kostry...

Zdroj: Verne, J. (2015). Dva roky prázdnin (2. vydání). Omega.

